

ALINA NEDELEA

ȘOSEAUA
CĂTELULUI 42

EDITURA ALLFA

*Ceea ce mă interesează cu adevărat e dacă Dumnezeu,
când a creat lumea, avea o altă opțiune...*

Albert Einstein

Alina Nedelea debutează în forță cu un roman autobiografic scris dintr-o suflare, într-un stil direct, colocvial, fără prejudecăți. Cartea sa, *Șoseaua Cățelu 42*, descrie din perspectiva copilului, apoi din cea a adolescentului și a tânărului adult, universul unui cartier bucureștean de dinainte și de după evenimentele din decembrie 1989. O familie ai cărei membri au capacități premonitории, o fetiță care visează să iasă din ghetou și care, pe măsură ce crește, trece prin situații și întâmplări incredibile. Viața o împinge pe autoare în bolgiile dantești ale infernului, din care evadează singură, printr-o revoltă împotriva propriei persoane. Victimă a mirajului unei lumi care o așteaptă să îi pună potențialul în valoare, protagonista pleacă „dincolo“, în Occidentul civilizată, unde află că există mereu o slujbă de chelneriță pentru fetele cu vise de glorie. Dezamăgită, în pragul deprimării, izbutește să se smulgă din marasm, să ia totul de la capăt și să găsească drumul împlinirii profesionale și personale.

S-ar putea spune că tot ce i se întâmplă este dramatic, uneori cumplit. Dar Alina Nedelea e o persoană solară, lipsită de patetism ieftin, care ia lucrurile așa cum sunt. Ironică și autoironică, de o infinită candoare pe care argoul nu numai că n-o acoperă, ci o pune, în mod paradoxal, în valoare, Alina trece prin evenimente incredibile, rămânând neatinsă, intactă launtric. Își trăiește fireștile dureri cu discreție și grație, întru totul fermecătoare. Dincolo de teribilisme se conturează imaginea unei persoane reflexive, care se descoperă pas cu pas și care, pe măsură ce se povestește, pare a se elibera dintr-o strânsoare existențială.

Nicolae Luca

Petrecere de Revelion

Suntem în 31 decembrie 1988 și acasă la mine e multă lume. Locuiesc în București (n-am ales eu asta, m-am născut acolo și basta!), pe Șoseaua Cățelu, numărul 42. Am petrecut douăzeci de ani întrebându-mă ce destin sau viitor poate avea o fată care locuiește pe o stradă cu un asemenea nume și încă alți zece ani din viață jurându-mi că în testamentul meu voi scrie o singură rugămintă: „Fie-vă milă!! Schimbați numele străzii ăsteia. dacă s-ar numi Strada Câinelui, de dragul sonorității, și tot ar fi un început.“

Dar nu asta contează acum. Cum vă spuneam, toți oaspeții se află în casa părinților mei și ciocnesc un pahar cu vin, râd, mănâncă (măcar de Anul Nou, că în celelalte zile mâncarea se caută, dar nu prea se găsește), dansează și cântă. Din fericire, pe la șapte dimineața pleacă toți. Am paispe ani neîmpliniți și m-am plictisit de moarte. Mă bag sub plapumă, îi spun „noapte bună“ mamei, care de ani de zile doarme în același pat cu mine, și în sfârșit închid ochii. Mă trezesc după juma' de oră, fiindcă mama bâlbâie niște chestii ciudate.

— Mamă! Mă auzi? Ce zici, dragă?? Nu te înțeleg. Mamă, ce pălăria mea bolborosești acolo?

Mama nu bolborosea nimic, săraca. Pur și simplu își dădea duhul: comoție cerebrală. Și uite-așa, ne-a demonstrat că ea avusese dreptate și că se pregătea să ne părăsească. De o lună

ne făcea capul calendar cu visul ăla ciudat al ei, pe care îl avu-
sese de două ori.

— Dragii mei, să vă explic: așa cum bine știți, am talent la
vise ciudate. Am visat moartea lui Puiu și Puiu a murit, am visat
moartea lui Vania și Vania a murit, acu' văd moartea altcuiva.

Noi, evident, repede cu mâna la inimă și cu respirația tăiată.

— Văd moartea mea.

Noi, evident, instantaneu răsuflăm ușurați.

Cred că e bine să clarificam imediat lucrurile. Mama avu-
sese câteva scurtcircuite la creier, amănunt care nu mai era un
secret pentru nimeni. OK? Nu a avut o viață ușoară și, când
mă exprim așa, vreau să spun „normală“.

Așadar, ne-a povestit visul, ne-a oferit și interpretarea lui și
ne-a anunțat că în curând se va sui în pat și nu se va mai trezi.
Cine? Ea? Cum așa?! Imposibil! Nici dacă ai fi plătit bani grei
nu ai fi reușit să găsești o femeie de 60 de ani mai puternică și
mai sănătoasă decât mama mea! Prin urmare, nici nu a termi-
nat bine de povestit visul, că noi toți l-am și uitat. În schimb,
după nici zece zile, ea face o comoție cerebrală în somn și pa!
La revedere!

Eu nu pricep ce se întâmplă și îi trag două palme peste
față. Ea reacționează, deschide ochii, îngaimă ceva, apoi se
stinge. Tot mai buimacă, insist, urlu la taică-meu, care doar-
me în cealaltă cameră, și îi mai ard încă două palme. Nimic.
Tata, pe jumătate adormit, pe jumătate beat, nu înțelege nici
el mare lucru. Îmi zice să-i aplic încă două palme, iar eu mă
conformez, dar de data asta nu mai pricep absolut deloc de
ce degetele mele lovesc doi bolovani și nu doi obraji moi și
catifelati. Capul mamei nu s-a mai clintit, gâtul i-a înțepenit
și chiar dacă eu tot nu înțeleg o iotă din ce se petrece, scumpa
mea mamă murise în doar zece secunde. Taică-meu, mut-mut,
se repede glonț la fereastră, cu intenția clară de a se arunca în
cap de la etajul 7.

Eu, la fel de mută, mă prind de bluza lui de pijama și trag cât pot. E șapte dimineața și în dreapta mea îl am pe tata, care insistă să se arunce de la fereastră, în vreme ce la stânga se află mama, moartă pe pat. Și acum, stop! *Stop* am zis! Rog ca toată lumea să se oprească aici!

Țin să precizez și să subliniez ce am înțeles eu în dimineața aceea, chiar și cu întârziere. Numai un imbecil poate să-și dorească toată viața să aibă o vilă cu o grădină enormă în jur și să uite de avantajul de a locui într-un bloc de nouă etaje și lung de doi kilometri. Tu scoți un urlat de animal înjunghiat și nici nu apuci să numeri până la șapte, că te și pomenesti cu toți vecinii peste tine, în apartament, dornici să-ți izgonească cele mai negre gânduri care îți trec prin minte în clipele alea.

Cam asta am priceput eu la nici paispe ani. Și era numai începutul, mai cu seamă că încă nu aflasem despre femeia aia că nu îmi e mamă, iar că bărbatul ăla nu îmi e tată. Și dacă aș fi știut, aș fi înțeles sau aș fi prevăzut măcar un sfert din viitorul apropiat, așa cum maică-mea era în stare să o facă, și în loc să îl trag pe tata de pijama în dimineața aia, mai degrabă i-aș fi făcut vânt de la etaj.

Un An Nou bun, Alina! Hai că la Revelionul următor ai să-l vezi și pe Ceaușescu.

De asemenea, mort.

Eu, fiica Rominei Power și a lui Al Bano

Mama era o femeie simplă-simplă. Când nu era nebună. Dar atât de simplă, încât îți venea să pleci cu mintea și să-ți cauți alți părinți. Și eu mi-am găsit alți părinți! Unde? Într-un cub oribil, pe care taică-meu tot insista și insista, săracu', să-l numească „televizor“. Stop! Ca să pricepeți despre ce e vorba, trebuie să fac o paranteză. Adică un ocol larg. Atât de larg, cât să trec pe la Comitetul Central. Ce zic? Comitetul Central? Da, uitasem. Acolo am avut un tată genial, care îmi calcula rația de lapte, carne sau pâine pe care trebuia să le mănânc zilnic ca să fiu suplă. Am vrut să spun cu burta lipită de spinare. Practic, el se îngrijea de mine, de mama, de tata, de tot poporul. El ne drămuia timpul, ne recomanda că trebuie să dormim opt ore, ne spunea că televizorul este nociv spre miezul nopții, drept care exista un program de numai două ore, cu cântece patriotice, în fiecare seară. Aș greși să spun „în fiecare zi“. Păi nu-ți vine ție, popor, să îi mulțumești pentru înțelepciunea asta, îndeosebi iarna, când avea grijă să nu transpirăm în casă de prea multă căldură? Pentru că temperatura prea ridicată „dăunează grav sănătății“? Era atât de preocupat de alimentația noastră rațională, de viața noastră de toate zilele, încât i se părea normal ca fiecare familie să aibă musai patru copii, așa cum le ceruse și Mussolini femeilor italiene. Tatăl acesta

genial avea un nume: Ceașescu. El se ocupa de tot, inclusiv de bunăstarea noastră. Îmi amintesc și acum de jocul pe care îl inventasem împreună cu Florentina și Luminița, prietenele mele de când eram mică-mică. Trăgeam la sorti și cea care câștiga trebuia să intre într-o Alimentara, unde avea loc un dialog cam ca cel de mai jos:

- Săru'mâna. Aveți ulei?
- Nu, răspundea scurt vânzătoarea.
- Da' unt?
- N-avem nici unt.
- Carne?
- Ce face?!
- Un ou, ceva?
- Nuuu!
- Păi, doamnă, ce mare căcat faceți toată ziua aici?

O luam apoi la fugă, behăind ca niște capre sprintăre, fără să mai auzim amenințările vânzătoarei.

Cum spuneam, în fiecare seară televiziunea avea un program de două ore, din care o bună parte îi era dedicată lui Ceașescu. Se mai întâmpla uneori, mi se pare, ca sâmbăta programul să dureze mai mult. Într-o astfel de zi, iubitul nostru *Conducător* și-a dovedit dărnicia față de noi și ne-a adus în fața ochilor cuplul Romina Power și Al Bano. Văzându-i, am avut dintr-odată o revelație. „Uite-i și pe părinții mei!“ mi-am zis. Și în doar două zile eram copia perfectă a Rominei Power: păr lung, fără breton, și cu toate cântecele ei învățate pe de rost. Dansam și cântam la fel ca ea, iar după două zile, tot blocul și toată școala au aflat că eu sunt fata Rominei Power și a lui Al Bano, pe care, din cauza turneelor, au fost nevoiți să o lase pentru scurtă vreme în România. Mai precis în apartamentul din scârba aia de Șosea Cățelu. Desigur, ei urmau să vină cât mai curând să mă ia înapoi. Deseori, învățătoarele mă chemau și mă întrebau, cu o undă de ironie în glas: „Alina,

n-ai vrea tu să ne cânti o melodie de-a lu' mă-ta?" Ca și cum cineva ar fi apăsat un buton, începeam de îndată: *Felicità... è tenersi per mano e non stare lontano, la felicità...*

Acum, la o analiză mai atentă, trebuie să spun că nu e tocmai bine să-i ceri unei fetițe „Mai cântă-ne o melodie de-a lu' mă-ta“, pentru că fetițele nu știu ce e ironia și sfârșesc prin a o lua de bună și a crede totul. Cu toată ființa lor.

Lacrimile adevărate au sosit însă odată cu vestea transmisă din gură în gură că una dintre fiicele Rominei dispăruse. Pe undeva prin America. Zvonul a fost pur și simplu confirmarea definitivă că „părinții“ uitaseră de mine. „N-am dispărut, sunt aici, în România!“ le explicam tuturor. Pentru învățătoarele, vecinii și prietenele mele, a fost semnalul că devenisem un cetățean periculos pentru societate.

Și să mai zici că maică-mea nu mi-a lăsat nimic! Ce greșea-lă! Mi-a lăsat visele ei ciudate (într-o zi o să vi le povestesc) și posibilitatea de a-mi vedea din când în când viitorul, chiar dacă uneori sunt zile în care nu sunt convinsă că o pot face. Totuși, cum de locuiesc în Italia de zece ani de zile? Ia uite ce chestie! Exact aici, unde de mică tot insistam să vă conving că se află adevărata mea casă!

Mulți păduchi și multe cozi

— Mamă, sunt obosită, dar trebuie să mă ridic și să plec.

— Să pleci? Unde? La ora asta? se alarmează mama.

— Cum adică unde? Ai și uitat? Am concert!

Stau comod, așezată pe recamier, abia am cinat. E ora opt seara și am aproximativ zece ani.

— Fata mea, de luni de zile dai concerte în fiecare seară. Nu ești în apele tale. În ritmul ăsta o să te omori. Mai stai și tu pe-acasă! Odihnește-te și mai uită de concerte.

— Nu pot, îi răspund. Mi-ar plăcea, dar nu pot! Mă așteaptă puhoiul ăla de lume și nu am chef să le dau țepă.

În dormitor am un magnetofon vechi, primit de la o femeie care se numește Aura. Acolo susțin concerte în fiecare seară, în fața a mii și mii de persoane care ascultă fericite toate cântecelele mele și puțin contează că, în realitate, stau în fața oglinzii și atât. Concertul durează două ore și eu lălăi împreună cu magnetofonul toate melodiile pe care le am cu Romina și Al Bano. Și, dacă tot am început, zic, hai să le cânt și pe alea pe care le am cu Bee Gees și ABBA. Benzile de magnetofon le-am primit tot de la Aura.

Această Aura, care nu are nici treizeci de ani, vine din când în când în vizită pe la noi și nu știu cum de reușește, dar e singura de pe planeta asta care mă face să râd și să pricep lucruri pe care alții nu se obosesc să mi le explice. Există ceva între

noi care depășește orice putere de înțelegere. Și tot ea mă face să plâng de câte ori pleacă. Practic, îmi sfâșie inima. Nu o dată m-am lipit de piciorul ei, implorând-o să mă ia cu ea, să locuim împreună. Jur că, dacă n-aș fi fost ocupată cu Romina Power, aș fi ales-o să-mi fie mamă.

Bun. Aura e singura care a înțeles povestea cu concertele mele. Iată de ce astă-seară nu am cum să lipsesc de la întâlnirea cu milioanele de fani veniți din toate colțurile planetei să mă vadă. În urmă cu doar câteva ore am primit de la Aura o pereche de pantaloni nou-nouți, de culoare mov, precum și o bluză mov, cu volănașe verticale.

— Uite costumația pentru concertele tale, mi-a zis, după care mi l-a lăsat în brațe și pe cocoșul Cucurigu.

Apropo de păsări. Aura se duce deseori la țară să își vadă rudele mai îndepărtate. Se prefacă că ar fi interesată cum le mai merge, dar, în realitate, unicul ei scop e să obțină un pui de găină de prin ograda lor. Bagă puiul în sacoșă și, surâzând larg, cu toți cei treizeci și doi de dinți, se prezintă acasă la noi, să ne lase pasărea. Și de fiecare dată mă duc fericită în cadă, mă urc cu picioarele pe aripile nefericitului pui, imobilizându-l, cu mâna stângă îi întind bine gâtul, în timp ce în mâna dreaptă țin un cuțit de bucătărie. Într-o secundă decapitez pasărea, îi azvârl capul în chiuvetă și rămân nemișcată până când săraca pasăre încetează să se zbată sub picioarele mele.

Scenă abominabilă. Când sufletul părăsea definitiv trupul puiului, urlam: „Mamă! Azi mâncăm carne!”

În seara asta nu ne-a adus un pui, ci un cocoș! Cucurigu e vioi, zglobiu și destul de isteric. O întreb pe mama dacă trebuie să-l ucid imediat sau după concert. Îmi răspunde sec:

— Cucurigu se mănâncă de Paște!

Tonul ei nu admite replică.

— Nuuu! O, Dumnezeu! Mamă, Paștele e departe! Și eu ce să fac până atunci? Să mă uit la el și să salivez?

— Te uiți, dar nu-l atingi! E clar?

Resemnată, mă duc în dormitor și mă pun pe cântat în fața oglinzii: *Felicită*. Nu reușesc să mă despart total de imaginea cocoșului, mă gândesc că ar trebui să-i spun prietenei mele de bancă, adică Luminiței, că, dacă se comportă civilizată, primește cadou de la mine creasta și gâtul lui Cucurigu, imediat ce-l gătim.

Acum mi-am spălat părul, m-am pieptănat à la Romina Power și dau să mă îndrept, ca de obicei, spre sala mea imaginată de concerte, din dormitor. Nici nu închid bine ușa, că aud telefonul cum sună în sufragerie. Răspunde taică-meu.

— Se dă carne?! vrea el să se convingă. Pune receptorul în furcă, mai zăbovește preț de câteva secunde, pe urmă îl ridică imediat și formează precipitat câteva numere. Totul seamănă cu transmiterea unei parole: „Se dă carne!“ „Da, se dă carne!“ „...Carne!“ Termină de vorbit, se apropie de ușa dormitorului, o deschide larg și mă anunță scurt: Adio, concerte! Se dă carne.

Îmbrăcată în mov și pieptănată à la Romina Power, înhaț într-o secundă scăunelul portabil de pe balcon, găsesc repede o pungă, o iau, mai iau și două bomboane, în vreme ce taică-meu se mișcă mai încet. Își caută scăunelul, îl găsește, punem cheile în buzunar și ieșim trântind ușa apartamentului. Într-un minut ne și aflăm în fața ușii închise a complexului alimentar, unde, ca de fiecare dată, vedem cel puțin cincizeci de persoane așezate pe scăunelele lor, înarmate, la fel ca noi, cu niște bomboane în buzunare și cu multă răbdare în suflet. Ne înscriem și noi pe listă și ne așezăm. La ce folosea lista n-am aflat nici în ziua de azi. Nu avea nimeni de gând să plece noaptea de acolo, nici să se miște măcar un milimetru din rând și de la locul lui, dacă despre asta era vorba. Oricum, era o regulă ca dimineața să se aducă vreo treizeci de pui. (Am exagerat fără jenă! Aripă și gheare de pui; adică, într-un cuvânt, „tacâmuri“!)

În vreme ce se descărcau navetele de plastic, în care se zărea prețioasa și mult râvnita marfă, oamenii nedormiți începeau să se agite. Nimeni nu mai știa pe cine a avut înapoia și înaintea lui. Totul se preschimba într-o vânzoleală însoțită de strigăte, înjurături, plânsete de copii și ajungea la paroxism pe măsură ce oamenii se apropiau de tejghea. De acolo ieșea victorios cel mai puternic, cel mai îndemânatic la dat din coate. Nu pricepeam nimic, așa cum nici acum nu înțeleg la ce foloseau listele alea, pe care erau trecute nume și prenume.

— Luminițaaaaaaaaa! strig eu din toți răunchii.

Cu vreo cincisprezece persoane mai în față, așezată pe scă-unel, prietena mea adormise cu capul sprijinit de spatele măică-sii. Mă aude, se întoarce spre mine și-mi zâmbește cu toți dinții ei albi.

— Alina, ți-ai făcut lecțiile? urlă și ea și-mi face semn cu mâna.

— Da.

— L-ați mâncat pe Cucurigu?

— Mai e pâin' la Paște.

— Și concertul?

— Păi, nu vezi c-a intervenit o urgență? arăt eu cu degetul spre mulțimea de oameni.

— Înțeleg.

Mai strigăm și gesticulăm una spre cealaltă cam vreun sfert de oră, până când Luminița adoarme iar, cu capul sprijinit pe spatele măică-sii.

Până să adorm și eu, mai fredonez puțin un cântecel italian (ghiciți al cui...), apoi îmi reazem capul de umărul tatei, mă gândesc iarăși la Romina Power, la frumusețea ei misterioasă și privesc, fără să scot un cuvânt, spre stelele din noaptea senină de vară.

— Noapte bună, fata mea. Te trezește tati când vine carnea, îl aud pe taică-meu în vreme ce își aprinde prima țigară din acea lungă noapte de așteptare.

Nici urmă de pui. O glumă idioată a vreunuia. Un zvon aruncat de cineva, cum se mai întâmplă. Nu ne enervăm; dimpotrivă, suntem chiar încântați că măcar am avut ocazia să visăm cu ochii deschiși pentru o seară. Și totuși, în drum spre casă, dacă cineva s-ar fi uitat cu atenție la mine, ar fi observat că aveam în mână o sacoșă goală, iar pe obraz, o lacrimă.

— Nu fi tristă, Alina. Ehe, altele sunt problemele în viața asta! mă liniștește tata, fără să îmi spună care sunt acestea. Îl aud însă cum îmi reamintește, cu o doză de optimism în glas: Nu uita că îl avem pe Cucurigu pentru Paște.

Dimineața mă duc la școală. Ca de obicei, îmbrac uniforma albastră și mă îndrept spre clasa a-II-a B. O găsesc pe Luminița cu capul pe bancă. Atunci când nu doarme, Luminița se scarpină în cap ca o nebună. În dimineața asta nu glumește nici capul meu. Iată-i! În sfârșit, s-au întors și prietenii noștri. *Păduchii!* Băga-mi-aș! Tocmai acum, când am primit vestea că peste două zile vom deveni pionieri. E o onoare să fii pionier, un cadou pe care ni-l fac Partidul, Ceaușescu. În primii ani de școală, uniforma e de culoare albastră, dar după ce devii pionier, aceasta se schimbă, ceea ce nu înseamnă că ni se schimbă și viața. Totul decurge ca înainte, dar te simți o persoană mai importantă pentru că, în locul uniformei albastre, ai o cămașă albă, o fustă neagră și o cravată roșie (dacă nu le porți, nu intri în școală. Punct!). Astăzi o să învățăm pe de rost un refren pe care o să-l cântăm în timp ce învățătoarea noastră ne va lega la gât cravata roșie, surâzând tâmp. Dar cântecelul e mai degrabă contactul nostru cu doctrina socialistă – nu știi dacă voi știți ce-i aia.

Mă întorc acasă, să-i dau mamei veștile. Atât cea cu pionierul, cât și pe cea cu păduchii. Ca de obicei, pe mama o găsesc

așezată pe recamier și ocupată să vorbească. De una singură. Noutatea este că de data asta lucrează cu andreelele.

— Bună, mamă! Ce faci?

— Tricotez o salopetă pentru Cucurigu, că ăsta îmi lasă găinaț prin toată casa.

Cum aude că s-au întors păduchii, dispare în baie. Iese de acolo ținând într-o mână un recipient plin cu benzină, iar în cealaltă, un pachet de vată tip C. Ritualul poate începe. Mă așez pe scăunelul meu portabil, pe care îl folosesc când mă duc să stau la coadă, închid ochii și strâng tare din dinți. Mama mă tamponează cu benzină pe tot capul, mă acoperă apoi cu o pânză albă și rămân bandajată așa timp de vreo oră. Am mai trecut prin așa ceva și știu ce mă așteaptă: capul o să mă ardă ca și cum pielea mi-ar fi luat foc. Din păcate, e singurul remediu pe care românul îl cunoaște și îl folosește împotriva păduchilor, dar, mai ales, singura posibilitate de a evita tăierea părului. Îmi amintesc că odată mama m-a alergat prin toată casa cu o foarfecă în mână. Învinsă de păduchii mei care nu se dădeau duși nicicum, a decis în sfârșit să mă tundă, ba chiar să mă radă. Eu am fugit în jurul mesei mari, pe care o aveam în mijlocul sufrageriei, și săraca mama, încă nebună, m-a urmărit până i-a ieșit limba din gură. Tunsul mi-ar fi creat cea mai mare problemă din viață, și anume că nu aș mai fi semănat în niciun fel cu Romina Power, ce dracu'! Și, mulțumesc lui Dumnezeu, după maratonul ăla infinit în jurul mesei, nebuna s-a împăcat cu situația și n-a mai insistat. S-a resemnat să mă asculte cântând *Felicità*, de Al Bano și Romina Power, în timp ce creierul mi se prăjea sub pânza albă, și a decis să cumpere mai multă benzină și un pieptăn pentru păduchi – un obiect din os, cu dinți deși, aproape lipiți unul de altul, făcut și vândut numai de țigani.

Să revenim la ritual. După o oră, mă duc să mă spăl. Asta în cazul în care și de data asta ies vie și nevătămată din

operațiunea „benzină contra păduchi“. Mă întorc apoi în sufragerie, unde mă așteaptă mama, care, între timp, a întins pe recamier un cearșaf mic și alb. Eu mă pun cu capul în jos, ca ea să poată trece pieptenele prin părul meu. Vestea proastă e că de fiecare dată când mă răcăie cu instrumentul ăsta de tortură, urlu de durere. Pielea capului încă mă arde. Vestea bună e că văd cum cad păduchii morți pe cearșaful alb, iar eu nu aștept altceva decât să cadă unul pe jumătate viu, ca să pot sări cu unghiile pe el și să fac crac!, spărgându-l în două. Salivam de plăcere de fiecare dată când aveam ocazia asta. Era mica mea răzbunare, ce naiba!

— Cucurigu! Ai chef să ciugulești un păduche mort? Na! Mama m-a privit serioasă.

— Vezi să nu te atașezi prea mult de el. Fii atentă!

Odată terminată și operațiunea asta, se trecea la ultima, care era și cea mai plicticoasă. Dura aproape o săptămână. Trebuia să stau nemișcată, cu capul sub un bec, în vreme ce mama, cu ochii holbați la maxim, urma să caute și să găsească ouăle păduchilor, adică lindinii. Una după alta, le elimina pe toate, apucând cu două degete un fir de păr de-al meu și trăgându-l afară cu unghiile. O luai razna după o asemenea activitate. Cred și eu că mama ajunsese să vorbească de una singură. Și mi se părea că încă scăpase ieftin față de ce ar fi putut păți.

— Mamă!

— Da, dragă!

— De ce nu lași ouăle păduchilor în pace? Oricum sunt moarte.

— Pentru că ești brunetă și lindiniile astea sunt albe și se văd, sclipesc – fir-ar mama lor să fie –, iar lumea ar putea crede că ai păduchi.

— Mamă!

— Da, dragă!

— Gândește-te ce bulan pe blonde! Pe părul lor ouăle nu se văd.

— Mai tacă-ți fleanca! Dacă te uiți bine, părul lor pare un bulevard pe care se plimbă păduchii!

Și uite-așa, sosește ziua mult așteptată. Azi devenim „pionieri“. Festivitatea are loc în fața Mausoleului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Copii și părinți, toți sunt prezenți. Eu sunt însoțită numai de Aura. Mama a rămas acasă, altminteri ar fi găsit apartamentul răvășit de Cucurigu. O durea capul pentru că tocmai visase că Puiu (o rudă de-a noastră) va da colțul în scurt timp. Înainte de a începe recitarea, o întreb pe Aura, în șoaptă:

— Pot să le spun colegilor mei că ești mama mea?

Aura tace un pic și pe urmă mă întreabă:

— De ce, Alina?

— Pentru că ești tânără și frumoasă. Hai să zicem că tu ai fi mama mea. Numai pentru o zi. Ce părere ai?

N-am înțeles niciodată dacă ceea ce văzusem în ochii Aurei erau lacrimi de durere sau o iritație pricinuită de vântul care se pornise dintr-odată în dimineața aia și îi aruncase în ochi tot praful din București.

— Sunteți pregătiți? strigă cu voce tare învățătoarea.

Și dă-i cu cântecelul dedicat cravatei roșii:

Am cravata mea, sunt pionier

Și mă mândresc cu ea, sunt pionier.

Flutură în vâââânt, zălog de legămââânt,

Întâiul meu cuvââânt de pionier!

Flutură în vâââânt, zălog de legămââânt,

Întâiul meu cuvâânt de pionier!

Liniște pentru două minute. Învățătoarea ne leagă tuturor cravata la gât și surâde satisfăcută. Cei mari sunt toți emoționați.

Cei mici se țin unii de alții cum pot. Mânca-ți-aș, ce vânt s-a pornit astăzi! Câte unul se scarpină din când în când în cap. Atât cei mici, dar și câte un părinte sau câte o învățătoare. Deocamdată, eu nu. Oricum, știu că păduchii vor reveni curând.

Ritualul a luat sfârșit. O prezint pe Aura drept mama mea și primesc felicitări. Nu știu de ce mă felicită pe mine și nu pe Aura, cea mai tânără și mai frumoasă mamă de pe planetă. Ne despărțim și, cu vântul în față, ne întoarcem mândri la casele noastre.

În aceeași zi a explodat și Cernobîlul...

Cum am ajuns în fața blocului, Aura m-a sărutat și a plecat la casa ei. Eu am urcat pe scări împreună cu Luminița și îmi amintesc parfumul măruntaielor prăjite, care se strecura de sub pragul unei uși de la al treilea sau al patrulea etaj. Am rămas neclintite câteva minute, ademenite de mirosul acela hipnotic.

— Hmm... Vecina asta e descurcăreață! Băi, ce miros! Nici nu-mi vine să mă mai mișc de-aici! Îi zic eu trăgând pe nas aroma ademenitoare.

— Să nu uiți că mi-ai promis capul și gâtul lui Cucurigu! Îmi amintește Luminița, plină de speranță.

— Cât puii mei mai e până la Paște? o întreb serioasă.

— O lună.

Nimeni n-a avut bucuria de a-l vedea pe Cucurigu în farfurie. Obligați să așteptăm petrecerea aia deosebită, ne-am trezit că îl îndrăgisem într-atât încât uitasem de rostul lui printre noi. În Sâmbăta Paștelui eram în cadă, în obișnuita mea poziție de călău, cu gâtul lui Cucurigu într-o mână și țin cuțitul în cealaltă când, pe neașteptate, mi-a căzut o lacrimă pe obraz.

— Mamă!

— Ce e? a apărut ea în pragul ușii de la baie.

— Nu sunt în stare! Țin mult la Cucurigu!

Mama a tăcut pentru câteva clipe, apoi m-a privit într-un fel pe care nu-l cunoșteam.

— Și eu, mi-a zis simplu.

— Da? Păi nici pe mine nu mă deranjează, l-am auzit pe tata din sufragerie.

Cocoșul a fost îmbrăcat în caraghioasa aia de salopetă roșu-aprins și a intrat cu toate drepturile în familie. Iar Paștele a fost sărac, dar plin de râsetele noastre imbecile în timp ce îi admiram mersul țănoș prin apartament și costumația aceea imaginată și tricotată cu trudă de mama. Luminița nu mi-a iertat criza de sentimentalism. Niciodată.

Am doisprezece ani și stau cu tata la coadă. Se aude că „se dă ouă!“. Stau așezată pe scăunelul meu portabil și mă simt slăbită. În plus, am o senzație ciudată. Simt că am chiloțzii umezi și mi se pare că am făcut pipi pe mine fără să-mi dau seama. Băga-mi-aș în ea de treabă! Noroc că vin ouăle. Ușa se deschide și oamenii încep să se împingă ca nebunii. Tata izbutește până la urmă să cumpere douăzeci de ouă, pe când eu – ioc. Urcăm scările și ajungem în fața apartamentului. În pragul ușii deschise e mama. Îmi vede sacoșa goală și jap! Îmi trânteste o palmă.

— Știi ce-ți lipsește ție? mă întreabă pe un ton care nu anunță nimic bun.

— Mîntea, sughiț eu printre lacrimi.

— Instinctul de supraviețuire! Asta-ți lipsește!

— Las-o, Raisa! Măcar e amuzantă, zice tata.

— Nu fac nimic cu ironia ei, că doar nu ține de foame! Încheie sec mama și dispare în bucătărie.

Eu mă grăbesc să intru în baie ca să-mi spăl chiloțzii, că asta ar fi în stare să mă și omoare dacă vede că m-am udat. Surpriză! Sânge. Mă gândesc, mă gândesc și mă tot gândesc.

„Am încurcat-o! S-a lipit cancerul de mine!“ îmi zic în sinea mea.

Cancerul era foarte la modă în perioada aceea. Foarte multe persoane mureau din cauza Cernobîlului. Iar acum venise rândul meu. Cel puțin așa credeam.

Ies din baie de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mă duc în dormitor, scot o foaie albă de hârtie, un pix și mă pun pe scris testamentul. Florentinei o să-i las *Jurnalul*; pe Cucurigu, viu și nevătămat, i-l dau Luminiței, cartea cea mai frumoasă pe care o am, *La Medeleni*, lui Radu, căruia o să-i pot scrie, în sfârșit, pe prima pagină: „Te-am iubit, dar tu nu m-ai înțeles niciodată. Adio!“

Bag pixul în gură, mă uit în tavan și mă gândesc cât mă doare să las lumea asta, după ce tocmai am fost aleasă cea mai bună elevă din școala generală numărul 69.

Pe atunci, sistemul era bazat pe ierarhii ferme. În școli se acordau distincții care împărțeau elevii pe categorii. Un șnur roșu prins de bluza ta albă însemna că ești cel mai bun elev din rândul de bănci în care stăteai. Cum existau trei rânduri de bănci într-o clasă, existau și trei purtători de șnururi roșii, care se numeau „comandanți de grupă“. Purtătorul unui șnur galben era cel mai bun elev din clasă și se numea „comandant“ – bine-înțeles – „de clasă“. Șnurul albastru îl purta numai cel mai bun elev din școală, numit „comandant de unitate“. Mai existau și două șnururi bleu, care se acordau loțiitorilor purtătorului de șnur albastru. Vasăzică, elevii cei mai deștepți se deosebeau de cei mai puțin deștepți prin șnururile prinse de bluză. Nu știu cum, dar eu reușisem să port șnurul albastru și uite că, odată cu el, și cancerul! Băga-mi-aș! Ce să mai zic? Nu trebuie să mă perpelesc. Aurei o să-i las moștenire șnurul albastru, fiindcă îl merită cu prisosință.

Mă gândesc cum să-i spun mamei și, fără să vreau, ochii mi se umplu de lacrimi când mi-o imaginez transfigurată de plâns

și de durere. Și, pentru că nu mă simt pregătită să-i văd reacția, decid să-i dau vestea asta proastă altă dată.

A doua zi merg la școală. Radu, care are o rudă în America, intră în clasă cu o gumă de mestecat, mai precis cu o lamă Brooklyn. Guma de mestecat americană! Mamă, ce zi norocoasă e astăzi! Ca de obicei, lama va trece mai întâi prin mâinile celor prezenți (adică toți, că nimeni nu lipsea pe-atunci de la școală), care o vor duce la nas să o miroasă, după care, ca de fiecare dată în astfel de împrejurări deosebite, Radu va scoate un briceag din ghiozdan și o va tăia în treizeci de bucățele. Repet și subliniez: în treizeci de căcaturi de bucățele! Crezându-mă bolnavă de cancer, de data asta hotărâsc să îi ofer Luminiței feliuța care mi se cuvine. După un minut de gândire îmi scot șnurul albastru de la cămașă și o chem pe Gianina (o altă colegă de clasă). Eu sunt prima din școală la învățătură, în vreme ce ea e ultima din clasă. Trece extemporalele pentru că îi pasez eu soluțiile scrise pe o foiță de hârtie, fără să mă vadă cineva. Și o fac de ani de zile. Acum Gianina e și ea îndrăgostită lulea de un elev dintr-o altă clasă, mai mare cu un an decât noi. Ăla nu s-a prins de existența ei, așa cum nici Radu nu s-a prins de-a mea.

— Gianina! Am o idee. Prinde-ți șnurul ăsta de bluză și ieși cu el pe hol, să te vadă Ștefan, că poate-poate. Nu se știe niciodată.

Gianina e fericită. Iese cu șnurul pe hol și pe urmă în curtea școlii, răgând ca o panteră:

— Ia uitați, băi, ce am eu aici, pe bluză!

Flutură șnurul în fața tuturor până când o văd și profesorii, care leșină de indignare și rușine.

Între timp, mă așez în banca mea și găsesc un bilețel pe care scrie: „Vrei să fii prietenă cu mine? Radu.“

Izbucnesc în lacrimi de emoție. Îmi închipui cât de frumoși am fi noi doi căsătoriți, cu mulți copii, și cum ne-am plimba

mână în mână prin parcuri, sprijinindu-ne de bastoane de atâta bătrânețe.

Iau o foaie de hârtie și un pix și îi răspund: „Radule, nu pot. Îmi curge sânge din cur! Sunt bolnavă de cancer și în curând o să mor. Adio!”

Arunc o privire melancolică pe fereastră și mă uit la elevii care râd și joacă baschet în curtea școlii, la Gianina care arată ca o disperată șnurul albastru tuturor, mă uit la cei câțiva câini vagabonzi lungiți la soare, la... Hopa! Șase! Pericol mare! De ce intră mama ca o furtună în școală? Mi-e clar. Au chemat-o profesorii, ofensați de atitudinea mea nesimțită, pentru că agățasem șnurul albastru de bluza unei repetente.

— Pot să știu ce te-a apucat? De ce mă faci de rușine? Ce-ți veni să te porți ca o idioată și să-i dai șnurul tâmpitei ăleia? mă ia mama la rost, abia stăpânindu-și furia.

— Mamă, nu te supăra! Am cancer. Sunt pe moarte!

— Îți bați joc de mine? De unde naiba ai mai scos-o și pe asta? întreabă ea nedumerită și îmi plesnește o palmă peste față.

— Mamă, de două zile îmi curge sânge din fund! Înțelegi? Îmi curge sânge!

Continui să plâng. Mama se uită la mine, mă ia de-o ureche și mă trage după ea afară din clasă. Se potolește când ajungem la cel mai apropiat coafor. Îmi face semn să mă așez și îi zice coafezei scurt: „Îi dai jos tot părul!”

Astfel ia sfârșit epoca Rominei Power Jr. Cu noul meu look, arăt mai degrabă ca Dracula Junior!

Revăd și acum imaginea celor care plângeau și urlau de durere la înmormântarea mamei. Eu n-am reușit să vărs nici măcar o singură lacrimă. „O nebună în plus, o nebună în minus, care-i diferența?” îmi tot repetam în gând.

Că ceea ce mi se întâmpla nu era cancer, ci sosirea menstruației în viața mea, asta mi-a explicat Aura. Tot ea m-a învățat

și ce trebuie să fac dacă nu găsesc vată la farmacie. E mult de-atunci și nu are niciun sens să vă mai povestesc, fiindcă ați crede că totul s-a petrecut în Evul Mediu. Romina Power a fost însă o cântăreață foarte apreciată pe vremea când forma un duet cu Al Bano, prin deceniile șapte și opt ale secolului XX. Melodiile lor mi-au răvășit și încă îmi răvășesc sufletul și acum, la zece ani de la intrarea în secolul XXI.

Stau la coadă în fața magazinului. Se auzise că se dă carne! Afară este un frig atât de mare, încât nu-mi mai simt nici dinții în gură ca să clăntăn și cred că am amortit pe scăunelul meu portabil. Azi e 21 decembrie 1989, dimineața. Mama a murit de un an și Cucurigu încearcă disperat să-i ia locul la masa. Zăpada încă n-a sosit, în schimb gerul își face de cap. La un moment dat simt un fel de agitație în rândul persoanelor care stau frumos aliniate la coadă. „Să văd dacă au băgat carne“, îmi zic. Da' de unde! Nu știu însă de ce lumea pleacă grăbită spre casă. „Iarăși un zvon“, îmi dau cu presupusul, după care, aproape înțepenită, mă ridic. Decid să nu mai rămân, îmi iau scăunelul și pornesc spre casă. Nu știu de ce, dar unii trec în fugă pe lângă mine. „Ăstora chiar că le-a înghețat târâța!“ socot eu și-mi văd de drum. Taică-meu o ștersese printre primii. Urc curioasă în apartament, unde îl găsesc așezat în fața televizorului.

Și înțeleg pe loc că mintea i-a plecat cu sorcova. Însă televizorul funcționează! Se aud voci din televizor și strigăte. Mi se pare ciudat. Intru în sufragerie, unde tata plânge în hote. Pentru prima și ultima dată în viața lui. Ce se întâmplă? Privesc mai atentă la televizor și nu-mi vine să cred. Un elicopter, puhoi de lume adunată în fața clădirii căreia i se spune CeCe. Taică-meu continuă să plângă și să râdă în același timp,

iar eu rămân nemișcată în picioare, lângă el, cu ochii ieșiți din cap, fără să scap ecranul din ochi!

Izbucnea Revoluția! Sau mai știu eu ce.

— S-a terminat, Alinuța, se pronunță tata.

Mă gândesc că s-a terminat cu monologul pe care eu, comandantul de unitate, trebuia să-l spun cu voce tare în fața tuturor elevilor din curtea școlii: „Pentru gloria Partidului și înflorirea României Socialiste! Pentru cauza Partidului, înainte!”

La acest îndemn, toți elevii ar fi dus mâna la tâmplă, ca militarii, și ar fi răspuns în cor: „Tot înainte!”

După care năvăleau în clasele lor, ca orele să poată începe.

Bing, bang! Sună cineva la ușă. O deschid și în casă intră ca un uragan Aura, ținută foarte strâns de brațe de Victor, soțul ei. Aura urlă la taică-meu, la Victor, la Cucurigu, la mine și la toți cei care ar fi putut-o auzi că vrea să meargă la revoluție!

Victor și tata trag cum pot de ea. E pornită să devină revoluționară! Ca Ana Ipătescu în '48! Ne amenință, jurând pe viața ei că vom plăti scump dacă n-o lăsăm să iasă din casă. A fost nevoie s-o îmbătăm criță, pentru că nu mai făceam față și ne spărsese timpanele cu urletele ei.

Planul a funcționat perfect. Victor a reușit s-o ducă acasă, mai c-o vorbă șoptită la ureche, mai oprindu-se și arătându-se dispus la orice compromis, inclusiv cel de a cânta cu voce tare Imnul Național de-atunci, *Trei culori cunosc pe lume*. Când îi ceream mai târziu să-l cânte și pentru mine, dacă nu mă feream, era cât pe-acți să primesc un șut în cur!

Următoarele trei zile de Revoluție le-am petrecut în întregime așezată pe scăunelul meu preferat, adică sub masa mare din sufragerie. Uneori venea și tata! Stăteam amândoi nemișcați și cu urechile pâlnie. Zi și noapte. Locuiam aproape de periferie, dar asta nu însemna că eram scutiți să auzim împușcăturile din centrul orașului.

— Au tras cu pușca! ziceam cu voce scăzută și ne uitam unul la altul. Cucurigu, nu te îndepărta de noi, că e periculos! Tată, zi-i lu' Cucurigu să vină lângă noi! îl rugam îngrijorată.

— Ai auzit? Iar au tras!

Și uite-așa, în felul meu, am participat și eu la Revoluție sau la ce-o fi fost atunci. Cert este că Ceaușescu și soția lui, Elena, au murit. Împușcați. De cine? N-am aflat.

Țin însă minte că imediat după Revoluție a nins din belșug și că a sosit Moș Crăciun în locul lui Moș Gerilă, iar românii au început să creadă iarăși în Dumnezeu. Nu toți, e adevărat, dar o bună parte dintre ei!